

Следъ кжсо мълчание.

Гласа на Лена. Мони, азъ те мсля., За мене, за...

Мони. Никого не искамъ!

Мълчание.

Чува се нездържания плачъ на Захарина.

Мирчо влиза разплаканъ.

Мирчо. Тате, дай ключа., Мама плаче.

Мони. Нека плаче.

Мирчо. Мамка плаче (*Излиза пакъ*).

Мони. Ходи изъ стаята като лудъ.

Чува се гласа на Лена: Мони, азъ пакъ те моля. Искамъ да ти кажа нѣщо. Въ името на нашето приятелство...

Мълчание.

Мони. (*Като се вмисля*) Приятелство. Колко съмъ билъ заслѣпенъ и безрасжденъ. Защо сближихъ моята жена съ нея. Азъ забравихъ, че съ какъвто се сбирашъ—такъвъща станешъ!

Х.

Влиза Мирчо разплаканъ, трие очи и ед-ва говори.

Мирчо. Татко, мама плаче. Тя се моли. Дай ключа.

Мони мълчи, вгледалъ се въ детето си умопомраченъ.

Мирчо. Татко! Мама плаче, татко!...

Мони. (*Трогнатъ отъ сълзитъ на детето си, пригръща го, взема го на ръце*).

Мирчо му обхваща врата съ ржчички.